

Kirjoittanut: The King

Tekijänoikeudet: King & Rose Production Oy

*Valheeseen
rakennettu Rakkaus*

Valheeseen rakennettu Rakkaus

Yksikään lehti puissa ei liikahtanut, linnut lopettivat laulunsa ja vaikka kuinka katsoin kellon viisareita toivoen ajan kulkevan nopeasti, pysyivät ne armottomasti paikallaan. Ehkä isältä perinnöksi saamani hopeinen taskukello oli vain tullut tiensä päähän ja siksi laukkasi lyömästä. Ehkä luontokin istuessani jyrkän tammen alla oli vain väsynyt iättömään kulkuunsa tahtoen hiljentyä hetkeksi, mutta miksi minä ainoana luomakunnassa elin ja hengitin enemmän kuin koskaan aikaisemmin tuskaa raastaessa rintaani odottaessani häntä, jota koko ikäni olin sydän palavana tietämättömänä etsinyt, mutta joka nyt oli antanut löytää itsensä vain kadotakseen jälleen. Vaikka kuinka toivoin lailla luomakunnan sydämeni pysähtyvän, löi se rinnassani yhä kiivaammin ja mitä enemmän toivoin kuolemaa, sitä enemmän tunsin eläväni. Tunne rinnassani ei antanut minun kuolla vaikka hartain toiveeni oli siirtyä ajasta ikuisuuteen, sillä elämällä ei ollut minulle enää mitään tarjottavaa.

Tuona hetkenä ymmärsin, ettei rakkaus säästä ketään ja pahin kirous on se, että ihminen löytää etsimänsä. Ehkä jossakin ikuisuudessa kurja kohtaloni oli sinetöity aikojen alusta ja kuitenkin odotin saapuvaksi häntä, jota sydämeni rakasti. Jyrkä tammi, joka kaartui ylläni, oli lukemattomat kerrat vaiti katsellut minun ja rakkaani kiihkeitä hetkiä, joita salassa muiden katseilta olimme saaneet kokea, mutta tuntui kuin sekun olisi nyt ymmärtänyt tuskani, sillä yksikään lehti ei liikahtanut eivätkä linnut leikkineet sen oksilla. En tiennyt ajan kulkua, enhän voinut pysähtyneestä kellostani sitä seurata, mutta sydämessäni tiesin odottaneeni liian pitkään saapuvaksi häntä, jolle sydämeni kuului. Illan varjot laskeutuivat kesäisen maiseman ylle peittäen mustalla vaipallaan myös rakkaudesta sairaan sieluni ja vaikka kuinka katseellani etsin tulevaksi häntä, näin vain ympärilläni yhä synkkenevän metsän. Jossakin kaukana yksinäinen kettu huusi valittaen ja kohta tuohon huutoon vastasi toinen yksinäinen ja se lisäsi sydämeni tuskaa sillä tiesin, että minuun huutooni ei vastattaisi eikä yksinäisyyttäni lohduttaisi kukaan. Painoin päätäni polviin ja vaivuin kyyneliin toivoen saapuvaksi tuonelan lautturia, joka veisi minut pois tästä kurjuudesta ikuiseseen helpotukseen ja vaikka en uskonutkaan tuonpuoleiseen, se ajatus kiehtoi sekä lohdutti minua tuona hetkenä, jolloin taivaskin tuntui kääntäneen minulle selkänsä. Väsyneenä odottamiseen uni soi kuitenkin hetken lohdutuksen ja nukahdin jyrkän tammen alle.

Yöllisen kasteen laskeutuessa pimenevän kesäisen maiseman ylle satakieli aloitti laulunsa ja tuossa laulussa kuulin rakkaani äänen. En ollut alussa uskoa kuulemaani kunnes näin polkua pitkin lähestyvän hänen, joka oli maailmani täyttäen kaikki ajatukseni ja jota ilman en yksinkertaisesti voinut elää. Huuliltani pääsivät maailman kauneimmat sanat > Angelica > ja katsoessani hänen sorjaa vartaloaan astellessaan polkua pitkin en voinut muuta kuin jumaloida jokaista lanteen keinahdusta ja olin kuin tulossa. Tiesin menettäneeni järkeni rakkaudesta ja juotuani kerran tuosta maljasta janosin aina vain lisää, vaikka tiesin sen johtavan minut suuriin vaikeuksiin, sillä Angelica oli naimisissa.

En tiennyt mikä oli saanut minut, joka pidin itseäni viisaana, rakastumaan Angelicaan, jonka sormessa sormus kertoi karua kieltään siitä, etten ikinä voisi omistaa häntä ja jokaisen tapaamisemme jälkeen kaduin tyhmyyttäni. Mutta mitä enemmän kaduin, sitä enemmän rakastin ja siitä tiesin olevani mieleton vailla järjen häivääkään. Rakkaus kuitenkin maistui suloisemmalta kuin kuolema ja siksi join lisää humalluttavasta pikarista pelkäämättä ollenkaan seurauksia, joita seuraisi siitä, että rakastin häntä jonka uskollisuus oli petollisempaa kuin yhdenkään käärmeen myrkkä ja joka vain leikki tunteillani syösten minut mielettömyyteen. Vain toivo siitä, että joskus saisin omistaa hänet kokonaan, sai minut jotenkin pysymään järjissäni vaikka tuossa ajatuksessa ei ollut järjen häivääkään. Olin hullu, tiesin sen, mutta olin mieluummin onnellinen hullu, kuin onneton viisas. Niin mieleton olin rakkaudessa, sillä viisauteni oli muuttunut hulluudeksi ja hulluuteni viisaudeksi.

Angelican istuutuessa pimenevässä illassa viereeni jyrkän vanhan tammen alle ja kietoessa kätensä kaulaani, pidin itseäni maailman onnellisimpana miehenä ja sisimmässäni samanaikaisesti vihasin itseäni. Järkeni sanoi minun olevan vain hetken seikkailu rakastamalleni naiselle, vain hetken ilottelu harmaan arjen keskellä ja kuitenkin jossakin sydämessäni uskoin rakkauden voimaan luullen saavani omistaa joskus hänet kokonaan. Mutta koska järki ei säätele rakkautta, vaan päinvastoin, kiedoin käteni Angelican kaulalle painaen suudelman hänen kihkeille huulilleen, joiden tiesin olevan myrkkä järjelleni, mutta ainoa lääke sydämeni tuskkaan. >> Ei, emme saa >>; kuulin Angelican kuiskaavan ja kuitenkin samanaikaisesti vastaavan intohimoiseen suudelmaani. Silloin tiesin, ettei rakkauden hehkua voi mikään sammuttaa sekä ymmärsin sen olevan väkevämpi kuin kuolema, sillä humalluttava viini rakkaani huulilta poisti mielestäni kaikki pelot sekä uhkakuvat enkä ollenkaan välittänyt vaikka Angelica olisi ollut sadan miehen omaisuutta. Tuossa hetkessä hän kuului vain minulle eikä millään muulla ollut mitään merkitystä.

Pimeys oli saavuttanut huippunsa ja kuitenkin kesäyö loi kahdelle rakastuneelle valoaan minun painaessa Angelican hellästi jylhän tammen alla olevaan kosteaan lyhyeen ruohikkoon. Yön kosteus ei voinut viilentää roihuavia tunteitani antaessani käsieni vaeltaa pitkin rakkaani hentoa vartaloa, jota ennen minua olivat lukemattomat kädet hyväilleet. Tuossa hetkessä tuntui kuin tuhannet linnut laulaisivat ja jylhän tammen lehdet olisivat puhjenneet väriloistoonsa eikä se ollut vain tunne, sillä uskoin sisimmässäni niin tapahtuvan. Ahnaasti huulemme imivät toisiaan riisuessamme kiihkoissamme vaatteita yön kosteudessa toistemme yltä. Angelica näykyi hellästi huuliani siirtyen yhä alemmas ja alemmas, enkä voinut olla päästämättä huuliltani huokausta, joka rikko metsän hiljaisuuden. Tummuva taivas ylläni sain kokea rakkauden huumaa Angelican hellästi ottaen suuhunsa miehuuteni hänen pitkien hiustensa samanaikaisesti leikkiessä ihollani. >> Ei Rakkaani, ei vielä >> ja vetäydyin kauemmaksi. Hetken Angelica katsoi hymyillen silmiini, asettui selälleen minun aloittaessani rakkauden leikin hänen vartalollaan ja jossakin lauloi satakieli painaessani suudelman hänen rinnoilleen siirtyen yhä alemmas kunnes satakielen lauluun yhtyi rakkaani äänekäs voihkinta.

Ei kukaan, jolla on aarre käsissään käsittele sitä huolimattomasti ja siksi tahdoin eniten maailmassa saada rakkauteni aarteen nauttimaan hetkestä, jonka kohtalo oli meille suonut tänä satumaisena kesäyönä. Imin, nuolin sekä näykin hellästi Angelican kjiemurrellessa kiihkon vallassa, mutta juuri kun hän oli saavuttamassa huippunsa lopetin ohjaten hänet päälleni. Kuin tuhannen meren myrskyisät aallot hänen lanteensa keinuivat päälläni ja hellästi hampaillani näykyien nautin hänen rinnoistaan, jotka kiinteinä heiluivat myrskyisien aaltojen tahtiin. Vain taivas yllämme oli todistajana meidän saavuttaessa rakkauden huippumme ja hetkistä myöhemmin molemmat makasimme raukeina kostealla nurmella. Katsoin Angelicaa silmiin ja vakuutin rakkauttani hänen vain viekkaasti hymyillessä minulle takaisin. Hetkistä myöhemmin hän oli poissa ja kirosin mielessäni hulluuttani, sillä tiesin hänen kohta vannovan uskollisuuttaan aviomiehelleen, mikäli tämä sitä häneltä kysyisi. Janosin Angelicaa, olin kuin kirottu rakkaudesta ja kuitenkin en olisi antanut yhtään hetkeä pois, jonka sain hänen kanssaan viettää. Mielessäni toivotin itselleni kuolemaa kävellessäni pois jyrkän tammen luota, hyppäsin ratsuni selkään ja toivoin yön jatkuvan ikuisesti. Nouseva aurinko toisi eteeni karun totuuden, huomenna minun olisi astuttava laivaan joka veisi minut kauas pois rakkaani luota. Tuntui kuin ratsuni olisi ymmärtänyt synkät ajatukseni, se korskahti ja siirtyi laukkaan.

Seuraavana aamuna heräsin majatalon emännän kolkkuttaessa ovelleni ja uskollinen vanha palvelijani Carlos avasi oven kantaen minulle aamiaisen totuttuun tapaansa vuoteeni viereen. Vaikka olin ylhäinen ja minulla oli oma palvelija, koin itseni halpaakin halvemmaksi enkä voinut syödä vaan käänsin kylkeäni yrittäen päästä unten lohduttaville laitumille edes hetkeksi pakoon karua todellisuutta, joka löi vasten kasvojani. Ylhäisen syntyperäni tähden olin saanut hyvän kasvatuksen sekä oppineisuuttani arvostettiin, mutta rakkauteni Angelicaa kohtaan oli tehnyt minut hulluksi eikä edes palvelijani arvostanut minua enää, sillä viinin humalluttamana olin kertonut hänelle asioita, joita yhdellekään palvelijalle ei pitäisi kertoa. >> Menetkös tiehesi siitä >>; tiuskaisin tuskastuneena Carlosille tämän yrittäessä saada minua epätoivoisesti vuoteestani, sillä laiva, jolla meidän oli tarkoitus purjehtia Kyyrokseen, lähtisi ennen puoltapäivää. Kukaan laulusta oli kulunut jo pitkä tovi ja siksi meidän tulisi kiireesti kerätä tavaramme, mikäli aioimme ehtiä laivaan. Tavaroiden kerääminen matkaa varten ei ollut kuitenkaan tehtäväni, sitä varten minulla oli palvelija, ja siksi äkäisenä kehotin häntä tekemään tarpeelliset toimet käskyjeni mukaan. Luoden halveksivan katseen Carlos ryhtyi toimeen minun vaivalloisesti noustessa ylös vuoteesta ja vaikka kuinka yritin poistaa mielestäni edellisen yön tapahtumat, en voinut mitään hulluudelleni vaan ajatuksissani haaveilin aarteesta jonka löysin, mutta jonka löytäminen oli tehnyt elämästäni helvetin.

Olin ylhäisenä matkustellut paljon ja iloinnut naisien kanssa juotuaani paljon viiniä. Mitä enemmän matkoillani näin ilottelin kauniiden naisten kanssa, sitä pettyneemmäksi tulin, koska tiesin heidän vain miellyttävän minua ylhäisen syntyperäni sekä varallisuuteni tähden. Mitä enemmän matkustelin, sitä vähemmin arvostin rakkautta, jota kaikki tuntuivat ihannoivan, mutta joka kuitenkin tuntui olevan saavuttamattomissa eikä minua vakuuttanut lukemattomat rakkauslaulut saatiikka runoelmat, joiden kuulemiseen olin lopen kyllästynyt. En uskonut maailman ilojen enää tarjoavan minulle mitään, kunnes kohtasin Angelican. Yhtä odottamatta kuin yllättävä myrsky saavuttaa onnettomat merenkulkijat, astui kirottu rakkaus elämäni enkä voinut vastustaa sen houkutusta vaikka tiesin heti alusta asti Angelican kuuluvan toiselle miehelle. Hänen silmänsä lumosivat minut ensi hetkestä sekä heleä naurunsa oli kuin seireenien laulua ja vaikka kuinka yritin aluksi vastustaa houkutusta, huomasin pian olevani kuin ansassa, josta ei ole ulospääsyä. Mitä vähemmän yritin olla ajattelematta Angelicaa, sitä enemmän sieluni janosi häntä. Mitä enemmän taistelin tunteitani vastaan, sitä sairaammaksi tulin rakkaudesta. Ja tuntui, kuin Angelica olisi tiennyt tämän, ja toisaalta ajatus pelotti mutta toisaalta nosti itsetuntoani.

Kohtasin Angelican sattumalta ja kuitenkin koitin sen olevan kohtalon johdatus. Tutustuessani häneen huomasin hänen olevan onneton vaikka olikin naimisissa. Tapasimme aluksi paikallisessa majatalossa ja keskustelumme muuttuivat kerta kerran jälkeen syvällisemmiksi. Mitä enemmän keskustelin hänen kanssaan, sitä enemmän rakastuin ja mitä enemmän rakastuin, sitä enemmän janoisin hänen läsnäoloaan. Hänen miehensä oli arvossapidetty ja kuitenkin Angelica tahtoi jotakin enemmän kuin mainetta kylän arvostetuimpana naisena eikä hänelle riittänyt taloudellisesti turvallinen avioliitto. Ensimmäisen suudelmani painoin hänen huulilleen oltuamme molemmat viinin humalluttamina läheisessä majatalossa enkä sen jälkeen ole saanut sielulleni rauhaa, sillä voiko kukaan joka on saanut maistaa humalluttavasta viinistä olla janoamatta sitä lisää. Salainen suhteemme oli kestänyt jo monta kuunkiertoa, mutta nyt loppu näytti väistämättömälle. Minun oli tänään lähdettävä ja jätettävä selkäni taakse nainen, joka oli totisesti vienyt sydämeni, mutta minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa, koska tuo arvossapidetty Angelican mies oli saanut tietää salaisesta suhteestamme. Joko minä lähtisin laivalla uusille mantereille tai kohtaloni olisi mestauslavalla, joka tuohon aikaan oli yleinen tuomio avion - rikkojalle. Olin rakkauden hulluudessani kirjoittanut kirjeen Angelicalle, mutta kirje oli joutunut väärin käsiin, enkä siksi voinut kieltää rikostani. Kaikki oli kuitenkin salaista, eikä siitä tiennyt vielä kukaan muu kuin minä, Angelica ja hänen arvossapidetty miehensä, mutta kaikki paljastuisi mikäli en tekisi kuten oli vaadittu.

Näin siis olin ajautunut vaaralliseen tilanteeseen, jota en kenellekään toivoisi ja kuitenkin olisin antanut kaiken omaisuuteni koekäseni suhteen Angelicaan yhä uudestaan, sillä mitään samanlaista en ollut ikinä aikaisemmin kokenut vaikka olin kiertänyt lähes kaikki mantereet. Kudoin tapahtumat Angelican kanssa sydämessäni muistojen kultaiseen nauhaan, sillä tiesin kerran saavuttavani hetken, jolloin minulla ei olisi mitään muuta, kuin muistot hänestä ja ne olisivat ainoat arvostettavat asiat joita omistaisin. Nyt kohtalo juotti minulle katkeraa myrkyä, sillä laiva lähtisi pian, enkä näkisi rakastamaani naista enää koskaan.

Pyysin Carlosia tuomaan minulle viiniä lohduttaakseni sillä edes vähän tuskaa raastamaa sydäntäni, mutta tämä kieltäytyi. En voinut sietää palvelijani uppiniskaisuutta ja niinpä uhkasin sadatellen erottaa hänet palveluksestani, mikä tuntuikin tepsivän ja kohtala olin humaltuneena viinistä majatalossa.

En tiedä johtuiko se viinistä vai perikšiantamattomasta luonteestani, mutta päätin tavata Angelican vielä kerran. Pyysin Carlosia viemään hänelle viestini, jossa pyysin häntä tulemaan heti salaiseen paikkaan pieneen majataloon, jossa olimme tavanneet aikaisemmin lukemattomia kertoja. Päätin sydämessäni, että jos kohtalo tahtoi juottaa minulle karvaan juoman loppuun asti, joisin sen mielelläni sillä mitä minua hyödyttäisi elää, jos olisin kuitenkin sisäisesti kuollut. Jos joutuisin lopullisesti eroon rakkaastani, ei minua voisi lohduttaa syntyperäni suomat etuoikeudet saatiikka yksikään nainen, jota tämä kylmä maailma päällään kantaa. Rakkauden raastamassa sydämessäni toivoin Angelican lähtevän kanssani laivalla aloittaaksemme yhteisen elämän jossakin ja vaikka tiesin täten saattavani meidät molemmat vaaraan, en pelännyt vaan odottaessani hänen saapumistaan päässäni pyöri ajatuksia joilla toteuttaisin vaarallisen suunnitelmani.

Jokainen, joka on kerran saanut maistaa rakkauden humalluttavaa juomaa, tahtoo juopua siitä lisää. Parempi olisi kuitenkin ihmiselle, ettei ikinä maistaisi tuosta maljasta, sillä siitä juodessaan hänestä tulee mieletön eikä hän ajattele enää järkevästi kuten pitäisi. Rakkauden humalluttava juoma vie järjen ja tuosta juomasta humaltuneena minäkin olin valmis antautumaan vaaraan. Nyt kun minua ohjasi sydämeni, eikä järkeni, olin valmis mielettömyydessäni maanpakolaisuuteen vain saadakseni itselleni naisen jota yli kaiken rakastin. Mutta olisiko Angelica valmis lähtemään kanssani, sitä en tiennyt ja nämä ajatukset sydämessäni suuntasin kulkuni kohti salaista tapaamispaikkaamme.

Tupakansavuisessa majatalossa, jonne saavuin, kävi vain rahvasta väkeä ja koska se sijaitsi lähellä satamaa, ei kukaan yllhäinen ikinä tahtonut alentua käymään tuossa paikassa, sillä siellä viihtyivät rikolliset, maksulliset naiset sekä kaikki sellaiset, joita yllhäiset halveksivat. Se oli täydellinen paikka tavata, sillä pelkoa kiinni jäämisestä ei ollut. Jos jokin savuisen majatalon asiakkaista olisikin kertonut minun siellä tavanneen Angelican, ei sitä kuitenkaan kukaan yllhäinen uskoisi, sillä mitä merkitystä olisi alhaisen rikollisen sanalla minun yllhäisen sanaa vastaan. Olin myös lahjonut majatalon omistajat sievoisella summalla pysymään vaiti, eikä täten pelkoa kiinnijäämisestä ollut. Istuuduin majatalon syrjäiseen kulmaan, tilasin viiniä ruukullisen ja jäin mietteissäni odottamaan. Ympärilläni oleva hälinä ei vaivannut minua ja vaikka välillä jouduin hätistelemään maksullisia naisia heidän tullessa tarjoamaan palveluksiaan, olin siinä hetkessä yksin ajatuksieni kanssa. Pitkän odotuksen jälkeen näin Angelican saapuvan pää verhoittuna ja jossakin sydämessäni tiesin tämän olevan viimeinen kerta kun sain nähdä naisen, jolle sydämeni kuului ja jota ilman en voisi elää. Tuntui kuin surun raskas viitta olisi laskeutunut yllemme hänen istuessaan viereeni majatalon syrjäiseen pöytäan.

>> Ei, en voi lähteä kanssasi vaikka tahtoisinkin. Olen kunniallinen nainen ja sinä tiedät sen Juan. Vaikka sydämeni kuuluu vain sinulle, on ajatuksesi yhtä järjetön kuin sokean muulin. Olemme keskustelleet tästä aikaisemminkin ja sydämeni janoaa lähteä kanssasi kaukaiselle mantereelle, mutta en kuitenkaan voi luopua asemastani, joka minulla rikkaan miehen puolisona on >>; Angelica sanoi heti aavistaen tarkoitukseni. Nuo sanat viilsivät rintaani enemmän kuin jos olisin joutunut mestauslavalle, sillä unelmat onnestani murskaantuivat tuossa hetkessä, eikä edes viini voinut lohduttaa surun täyttämää sydäntäni, vaikka olin juonut sitä jo toista ruukullista. >> Ei Angelica, minä vien sinut sillä ei ole oikein, että käännämme selän rakkaudelle joka selvästikin välillämme on. Vai etkö rakasta minua enää >>; kysyin. Näin Angelican silmistä valuvan kyyneleet hänen vastatessaan >> Lähde pois, äläkä ikinä enää palaa. Niin on parempi >>. Sen sanottuaan hän nousi viereltäni ja epätoivoisesti yritin tarttua häntä kädestä siinä kuitenkaan onnistumatta. Hetkistä myöhemmin hän oli poissa.

Tuossa hetkessä ymmärsin, ettei ihmistä voi kohdata mikään suurempi kirous kuin se, että hän löytää rakkauden vain menettääkseen sen jälleen. Olisin ollut valmis luovuttamaan kaiken mitä omistin, olisin ollut valmis luopumaan yllhäisestä syntyperästani vain saadakseni itselleni rakastamani naisen ja kuitenkaan ei rakkaus ollut rahalla ostettavissa. Tuntui kuin koko maallinen elämä olisi vain jotakin jumalten säälimätöntä peliä enkä voinut muuta kuin kirotta mielessäni sitä, että olin kerran syntynyt tänne kuoleman varjojen laaksoon, sillä parempi olisi ollut minulle, etten olisi koskaan syntynytkään. Join pitkän kulauksen ruukusta ja kiitin jumalia, joihin en edes uskonut, edessäni olevasta viinistä. Jos ihmisellä on tämän kurjan maan päällä jotakin lääketta sydänsuruihin, tiesin sen löytyvän tuosta ruukusta enkä siksi malttanut olla hukuttamatta sydämen tuskaani jumalten juomaan.

Uskollinen vanha palvelijani Carlos tuli juoksujalkaa majataloon; >> Herrani, nyt meidän on lähdettävä. Kaikki matkatavaramme ovat jo laivassa eikä hetkeäkään ole hukattavana >>. Koska olin viinistä juovuksissa enkä tahtonut enää hetkeksikään jäädä tuohon kirottuun majataloon jonka jumalatkin olivat hyljänneet, annoin palvelijani johdattaa minut pois tuosta pahamaineisesta paikasta. Hetken kuluttua makasin minulle varatussa kajuutassa, eikä minun tarvinnut huolehtia mistään, sillä Carlos oli tehnyt kaiken puolestani. Tuskiissani pyysin palvelijani tuomaan lisää viiniä hukuttaakseni suruni siihen ja kohta nukahdin täynnä viiniä toivoen, etten heräisi koskaan.

Heräsin ankaranaan pääkipuun yöllä ja kajuutassa paloi vain öljylyhty. Meri ympärillämme tuntui myrskyävän ja sen päättelin laivan ankarasta keinunnasta. Carlosia en nähnyt missään ja sitä kirosin mielessäni sillä olisin tarvinnut lisää viiniä päästäkseni kivusta, joka päätäni jyskytti. Silmäni tottuessa hämääseen, sillä öljylyhty valaisi vain osan kajuutaa, huomasin hahmon istuvan toisella puolella kajuutaa. >> Juan, ymmärrätkö ollenkaan mitä olet tehnyt? >>; sanoi ääni nyyhkyttäen ja tuon äänen tuntisin missä tahansa, sillä se oli Angelican. Epäilin hetken näkeväni unta, mutta koskettaessani häntä tiesin olevani hereillä. Enää en tuntenut kipua päässäni eikä laivan keinunta haitannut minua, sillä ympärillä riehuva meren myrsky ei ollut verrattavissa siihen myllerrykseen, jota sisimmässäni kojin. >> Angelica, miten olet täällä? Ethän sinä tahtonut lähteä mukaani >>; sain hämmästyksissäni sanotuksi. Huoneen täytti vain Angelican nyyhkytys laivan matkatessa halki myrskyjen kohtia uusia mantereita.

>> Sinäkö käskit huumata minut ja tuoda tähän kirottuun laivaan? Etkö ymmärrä mitä olet tehnyt? Nyt ei minua voi pelastaa häpeältä mikään ja on onni jos saan edes pitää henkeni, sillä miehelläni on niin paljon valtaa, etten voi piiloutua hänen vihaltaan minnekään. Etkö ymmärrä Juan mitä olet tehnyt? Olet saattanut meidät molemmat vaaraan ja olet typerämpi kuin ikinä luulin >>; Angelican nyyhkytys muuttui kylmäksi syytökseksi. >> En tiedä mistä puhut ja olen yhtä tietämätön kuin sinäkin. Sinun täytyy uskoa minua, sillä en ikinä saattaisi sinua vaaraan vasten tahtoasi. Vaikka oletkin kaikki mitä elämässäni on, en koskaan, sen vannon jumalien kautta, voisi tehdä sinulle väkivaltaa >>; vakuutin vaikka sanani eivät löytäneet maaperää Angelican ajatuksissa, sillä kiivauksissaan hän tarttui pöydällä olevaan astiaan heittäen sen kohti minua ja kiroten syntymääni hän voivotteli omaa kohtaloaan. Samassa palvelijani Carlos astui kajuuttaan arkana pälyillen ja siitä tiesin, että hänellä olisi vastaus kysymykseen, jonka Angelica oli esittänyt.

>> Herrani, minä tiesin sinun olevan rakkaudesta sekaisin ja päivä päivältä muuttuvan viisaasta yhä mielettömämmäksi eikä kukaan joka sinut näki voinut muuta kuin voitotella kohtaloasi. Vaikka olenkin vain vähäinen palvelija, tunsin häpeän viiltävän myös minua, sillä olethan sinä herrani. En pelkää, vaikka tappaisit minut, sillä tuomiosi olen ansainnut. Minä maksoin kurjille laivamiehille antamastasi kukkarosta, sillä olenhan jo vuosia ollut rahastonhoitajasi siitä, että he huumasivat Angelican ja toivat tähän laivaan, joka ei ehkä koskaan näe määränpäättään sillä meren raivo tuntuu vain yltyvän. Syy on minun ja myönnän, että olen tehnyt väärin isäntääni kohtaan, mutta jos en olisi tätä tehnyt, olisi kuolema kuitenkin kohdannut herrani. Vanhana ja paljon kokeneena voin vaikka vanna kaikkien jumalien kautta, että sairaus joka sinua riivaa, ei olisi ollut muuten parannettavissa. Olen nähnyt monen sairastuvan tuohon tautiin enkä kenenkään ole nähnyt siitä parantuvan. Monet ovat lopettaneet itsensä oman käden kautta ja majatalot ovat täynnä juopuneita, jotka ovat sairastuneet samaan mihin sinä olet herrani. Koska kerroit minulle Angelicasta ja huomasin kaiken aikaisemmin hankkimasi viisauden katoavan tuon kirotnaisen tähden, katsoin parhaaksi tehdä sen mitä olen nyt tehnyt. Nauti nyt herrani rakkaudesta ja paranna sairautesi. Vaikka oletkin saattanut mielettömyydessäsi meidät kaikki kuolemanvaaraan, en minä kuitenkaan lakkaa palvelemasta sinua jos vain tahdot >>; sanottuaan kaiken tämän Carlos häpeissään odotti minun rankaisevan häntä. Ympäriämme raivoava meri, joka keinutti laivaa, tuntui menettävän merkityksensä ja vaikka kirosin palvelijaani ja käskin hänet ulos kajuuatasta, olin sisimmässäni onnellinen. Olisin tehnyt saman jos olisin uskaltanut, sillä tiesin hänen olevan oikeassa siinä, ettei tautiini olisi löytynyt mistään lääkettä ja luultavasti olisin riutunut rakkaudesta kunnes tuonelan lautturi olisi kuljettanut yhden onnettoman miehen ajan virran toiselle puolelle. En löytänyt kuitenkaan sanoja, joilla olisin lohduttanut Angelicaa ja siksi otin hänet syliini, mutta hän tempautui irti ja sylkäisi kasvoilleni. >> Sinä hullu teit minusta kunniallisesta naisesta halpaakin halvemman ja mihin pakenisin häpeääni, joka nyt on sattunut kohdalleni? Etkö ymmärrä, että tahdoin vain iloittaa kanssasi, kuten ylhäisillä naisilla on usein tapana. Miksi luulet, että rakastaisin sinua tai tahtoisin jakaa kanssasi elämäni? Nyt on kuitenkin tapahtunut peruuttamaton ja vaikka palaisin takaisin puolisoni luokse, en voi muuttaa tapahtunutta. Ennen kuin pääsen takaisin, on puolisoni jo antanut käskyn palvelijoilleen rangaista minua eikä siis auttaisi mitään vaikka palaisin. Miksi tahtoisin elää kanssasi kun olet kuoleman oma, sillä en tiedä yhtäkään, joka olisi pystynyt välttämään miehieni langettaman tuomion sillä niin paljon hänellä on valtaa! Olet typerämpi kuin ikinä luulin ja nyt kadun päivää jolloin antauduin sinulle, sillä me molemmat saamme maanpakolaisina elää kunnes kuolema vapauttaa minut tästä suuresta häpeästä >>; Angelica syytti minua enkä nähnyt hänen katseessaan sitä lämpöä saatikka intohimoa johon olin tottunut, ainoastaan vihaa ja syvää halveksuntaa.

>> Mutta koska nyt on kuitenkin tapahtunut se mikä on tapahtunut, sinun täytyy luvata minulle pitäväsi huolta minusta ja jos jostain löydämme paikan, minne ei mieheni valta ylety, sinun tulee tehdä minusta kunniallinen nainen. Minä osaan ajatella myös järjelläni, toisin kuin sinä Juan ja siksi tehkäämme kuten nyt neuvoin ja omaisuutesi tahdon palvelevan tarpeitani kuten ylhäisten naisten arvoon ja asemaan kuuluu >>.

Painoin suudelman Angelican huulille, mutta enää hän ei vastannut suudelmaani, kuten aina jyrkän tammen alla oli tehnyt. Hänestä huokui sanoinkuvaamaton kylmyys ja silloin ymmärsin mielettömyyteni. Olin antanut sydämeni naiselle, joka laskelmoi kaiken kylmästi ja jonka lupaukset olivat käärmeen myrkkyyäkin katalampaa. Ymmärsin etten milloinkaan ollut omistanut aitoa rakkautta saatikka Angelican sydäntä, ainoastaan hänen vartalonsa. Minua kuitenkin lohdutti ajatus, ettei sitä ollut omistanut kukaan muukaan ja siksi jätin hänet istumaan kajuutan toiseen kulmaan pyytäen Carlosia, joka odotti kajuutan ulkopuolella, hakemaan minulle lisää viiniä humaltuakseni pois totuudesta, joka lailla poltinraudan raastoi sydäntäni. Rakkautta ei ollut olemassakaan, siitä olin nyt aivan varma ja samalla kun laivan nokka halkoi myrskyä suunnaten kyprokseen, täytin sisimpäni humalluttavalla viinillä ja mielessäni kirosin kaikki naiset, joita maa päällään kantoi.

Tiesin jonakin päivänä tekeväni Angelicasta kunniallisen naisen ja samalla ymmärsin, ettei hänellä ollut kunniaa. Hän oli samanlainen kuin kaikki aikaisemmin tapaamani naiset jotka tahtoivat vain vaurastua rikkaudellani tai saada itselleen arvostetun aseman ja samalla säälin hänen miestänsä, joka oli valmis tekemään niin paljon tuon petollisen naisen tähden ja tavallaan pidin itseäni onnellisena sillä nyt minä tiesin jotakin enemmän kuin hän. Siinä hetkessä olin kateellinen jokaiselle köyhälle, jokaiselle kurjalle siitä, että he sittenkin saattoivat omistaa jotakin sellaista, mitä minä syntyperäni sekä varallisuuteni vuoksi en koskaan tulisi omistamaan. Olisin vaihtanut kaiken omaisuuteni löytääkseni aidon rakkauden vaikka en enää uskonut tuohon harhaan, sillä palvelijani Carlos oli oikeassa kertoessaan, että vain Angelica pystyisi parantamaan sairauteni. Tuo nainen totisesti teki sen, mutta aivan toisella tavalla kuin ikinä olisin luullut. Vaikka sydämeni oli vielä sairas rakkaudesta, alkoi tuohon pimeyteen loistaa totuuden valo ja nukahtaessani viinin humalluttamana vuoteeseen tiesin eräänä päivänä olevani terve sairaudesta, sillä totuus tekee vapaaksi. Totuus siitä, että rakkaus on vain ihmisten keksintöä ja suurta valhetta tai jos se olisikin totta, ei se tulisi ikinä kohtaamaan minua. Angelica oli viekkauksellaan murskannut sydämeni tuhansiksi palasiksi eikä mikään ihme maailmassa voisi ikinä saada sitä ehjäksi.

Laiva halkoi läpi myrskyjen ja ennen nukahtamistani loin silmäyksen Angelicaan. Vaikka hän oli siinä, suljin mieluummin silmäni ja palasin menneeseen. Tein niin siitäkin huolimatta, vaikka rakkauteni oli muuttunut halveksunnaksi. Miksi sen tein, sitä en tiedä vieläkään, mutta ehkä sittenkin haaveilin rakkaudesta vaikka tiesin sen olevan mielettömyyttä. Näin hullu on ihmissydän, eikä kukaan taida sitä tuntea...

The King

*Muusikko, kirjailija
lisätietoja:
www.theking.fi*

The King (Marko Lind)

Valheeseen rakennettu Rakkaus

